

Arbejde, som jeg ikke tror, der er nogen som helst Betragtning, der paatrænger sig, uden at den har faaet Udtryk i Betænkningen. Derimod maa jeg sige, at jeg ikke er enig med Partiet Venstres ærede Ordfører (Klaus Berntsen) og med Kommissionens Flertal i den Konklusion, hvortil de er kommet. Jeg er muligvis ked af at maatte træde i Opposition til mit eget Partis Ordfører, men jeg maa erklære mig enig med de 3 andre Ordførere, som har talt, idet jeg mener, det er i høj Grad paakrævet, at Ordningen af Politiet finder Sted saaledes, at vi naar til et ensartet Politi. Hvis vi stod paa fuldstændig bar Bund, vilde jeg muligvis foretrække, at man prøvede paa at faa oprettet et ensartet kommunalt Politi over hele Landet, men Statspolitiinstitutionen er nu blevet saa udviklet, at der ikke vil være anden Vej end at gaa til et ensartet Statspoliti. Herved imødekommer vi ogsaa det underordnede Personale, og jeg behøver ikke at fremhæve, hvilken Betydning det har, at det underordnede Personale ser Ordningen gennemført paa en saadan Maade, at det kan være tilfreds med den. Men i det hele taget maa jeg sige, at hvis jeg tør dømme ud fra det begrænsede Felt, ud fra hvilket jeg har haft Lejlighed til at gøre Erfaringer, har det hidtidige Samarbejde mellem Statspolitiet og det kommunale Politi været meget utilfredsstillende — hvis man overhovedet kan tale om noget virkeligt Samarbejde. Aarsagen hertil er vel nærmest den, at det er svært at tjene to Herrer, baade Statspolitichefen og Politimesteren; men Centraliseringen har ogsaa været stærkere end paakrævet og heldigt, og en vis Skinsyge har der vel ogsaa nok været til Stede mellem de kommunale Opdagere og deres statsansatte Kolleger.

Nu ser jeg godt, at disse forskellige Skær for en Del vil blive fjernet ved den tilsigtede Omordning af Politiet, men der vil vistnok komme nye Vanskeligheder i Stedet, hvis man ikke gaar over til et ensartet Politi. Jeg sigter bl. a. til den ejendommelige Stilling, som Politimestrene vil faa ved at være øverstkommanderende for det kommunale Politi og derimod være et ret underordnet Led i Statspolitiets Maskineri. Man har derhos særlig henpeget paa Faren for, at det gode Forhold mellem Politiet og Befolkningen specielt ude paa Landet skulde lide Skade, hvis det kommunale Politi afskaffes. Ja, der kan man vel nok have Lov til at tænke tilbage paa det provisoriske Gendarmeris

Tid, hvor den Ko, der paa Hjemvejen fra Markedet nippede lidt Landevejsgræs, blev noteret. Men jeg maa dog mene, at Politimesteren som Statspolitiets stedlige foresatte meget vel vil kunne sætte en Bremse for alt for vidtgaende Tjenstiver. Og her kommer jeg til det, som for mig staa som Alfa og Omega ved hele denne Sags Ordning — det er ogsaa et Punkt, der er fremhævet i Betænkningen —, at der saa vidt muligt Landet over bør ansættes Betjente, som i Forvejen er kendte paa Stedet, og navnlig at de, der en Gang er ansatte, ikke uden den mest tvingende Nødvendighed forflyttes. I de 99 af 100 Tilfælde gælder det nemlig, at der til en Sags Behandling og særlig til en Forbrydelses Opklaring aldeles ikke udkræves nogen Sherlock Holmes, men den Betjent naar videst, som kender de stedlige Forhold og kender de stedlige Forbryderes Liv og Virkemaade, og som paa Grund af sin indgaaende Berøring med Befolkningen er i Stand til at benytte dens beredvillige Bistand. Jeg har i et Referat i „Politivennen“ af Politifunktionærernes Ombuds-møde i København den 29. April set, at baade Justitsministeren og Statspolitichefen skal have rejst stærk Modstand imod, at der ved en Lovbestemmelse ydes Værn imod vilkaarlig Forflyttelse. Det er muligt, at det ikke lader sig gøre at lovfæste noget herom, men det bør dog vistnok overvejes, om det ikke kunde lade sig gøre, og i hvert Fald kan der ikke stærkt nok peges paa, at den Ordning, vi træffer, næsten staaar og falder med det Punkt.

Politiets Lønningsforhold skal jeg ikke nærmere fordybe mig i, men jeg maa tilstaa, at jeg har været forbavset over at se den Taalmodighed, hvormed Politipersonalet Landet over gennem en lang Række af Aar har fundet sig i de i Forhold til Gerningen og Ansvarret aldeles urimelig smaa Lønninger. Saa stor har Nøjsomheden været, at jeg selv har været i det Tilfælde, at der til 18 nye Politibetjentpladser, som lønnedes med 1 400 Kr., meldte sig omtrent 650 Ansøgere. Nu synes det at lysne noget for Politistanden i økonomisk Henseende; jeg vil oprigtig haabe, og jeg medvirker grumme gerne til, at den økonomiske Tilstand kan blive god og betryggende. Der staaar i Lovens § 117 om Sognefogderne, at de skal bistaa Politiet efter de gældende Regler. Det er en meget smuk lille Bestemmelse, men saa vidt jeg har erhvervet Kendskab til Sognefogdernes Forhold, vil dens Betydning være omtrent lig Nul. Sognefogderne er gen-